

דעם רבינ'ס אעסיות

ספורי מעשיות משנים קדמוניות
מרבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א

המעשה עם הבחינות
בלשון הקודש - ואידיש

מעשה ט'
מחכם ותם (3)
גליון 58

שבת שלום קוראים יקרים!

בתמימות. לעמית זאת, אפסר לדחות את הדברים מעליו ולהמשיך בדרכו פאלו כלום לא קרה. זה תלוי ברצון ובבחינה של האדם.

ואנו רואים שכשהתם מקבל את האגרת מהמלך הוא לא מתעכב כלל, "ותכף נדרזו בשמחה והלך ונסע עם השליח". אפלו לא היה לו פנאי להשיב לאשתו על שאלתה, כי זה כלל, שתכף כשיש לאדם התעוררות לאיזה דבר שבקדשה, שלא ימתין לעשות את זה אחר כך, בזמן מתאים וכדומה, אלא תכף ומיד יעשה את הדבר או העבדה שבקדשה. גם כאשר הולך האדם ברחוב, ופחאום מגיעה אליו התעוררות לתשובה, ירים עיניו השמימה וידבר מיד דבורים לה' יתברך, כי יכול להיות שאם ימשיך בדרכו, עלול הרהור התשובה לחלף ממנו, ומי יודע מתי יגיע שוב?

מוהרנ"ת כותב, שהיה מבחין כמה פעמים אצל רבנו שהיה נעצר באמצע הדרך, - כי כאשר המלך קורא צריף לבוא מיד. ההתעוררות הזאת, המופיעה לפתע בלב האדם ובמחווה, היא כעין קריאה מן המלך. לעתים הוא קורא בליילה, לעתים ביום, בשבתה בביתה, או בלכתה בדרך. כאשר הוא קורא, צריף להתצב מיד, וחלילה לא להתעלם מהקריאה, כי מי יודע מתי יקראני שוב... זהו למוד חשוב מאד, שכשיש לי התעוררות או רמז מהמלך לא לעשות חשבונות; למה דוקא לי, ולמה עכשו. כי זה מדרך החכם. רק יש ללכת בתמימות. כשקוראים - באים, כאשר יש התעוררות לתשובה, פועלים מיד, בלי לחקר ולחשב מה ולמה, כדי לא לאבד את הטובה והאורה שעומדת להגיע אלינו. שנזכר ללכת בדרך התם, ואז ישלח לנו המלך תמיד שליחים תמימים לעוררנו, בדרך: "התם ומתמם עם תמימים" (מוסף ר"ה)

לאחר שרבנו ז"ל מספר לנו באריכות על דרכי התם והחכם, כדי שנלמד מאיזו דרך להתרחק ויממי ללמד ולשמר, לעשות ולקיים, נכנס המלך לתמונה. "ונתאנה המלך לראותם" - המלך מרמז על מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. בעוד ימים ספורים, בימי ראש השנה הקדושים, נצעק "המלך" בקול גדול ונמליכו עלינו, כמו שאומרים בתפלת ראש השנה "מלך על כל העולם בלוי ביקרה..." ואותו מלך גדול ונורא רואה את מעשינו ומביט על ארחותינו ושולח לנו רמזים בכל מיני דרכים, כדי שנתקרב אליו, כמו שרבנו ז"ל מגלה לנו: "שהשם יתברך מצמצם אלקותו מאין סוף ואין תכלית עד נקודת המרפז של עולם הגשמי שהאדם עומד עליו. ומזמין לכל אדם מחשבה דבור ומעשה לפי היום ולפי המקום ולפי האדם ומלביש לו בהם רמזים כדי לקרבו לעבודתו". (קיצור ליקוטי מוהר"ן נד אות א)

כל אחד מאתנו מקבל רמזים מהמלך בכל יום. מי שהולך בתמימות, מסתכל על הרמזים ושם לבו עליהם, ומאמין שה' יתברך קורא לו מתוך הרמז הזה, על ידי השליח הזה, להתקרב אליו, ורץ תכף ומיד אל המלך. אך החכם, להבדיל, המשיך ללכת בכפירותיו, לא שם לב לרמזים כלל והכחיש אותם לגמרי. הוא לא האמין שה' יתברך מדבר אליו מתוך הדברים שמתרחשים איתו בחיי היום יום, אלא הלך רק בהגיון ובחכמה, עד שפפר לגמרי במלך ובצדיקים רח"ל, כמו שאנו רואים במהלך המעשה.

גם ברמזים שהמלך שולח לנו יש בחירה. "ויכתב להם, שאין הדבר נחוצ, ואין המלך גוזר דוקא שיבואו, רק הדבר תלוי ברצונם: אם הם רוצים - יבואו, רק שהמלך חפץ לראותם". כשקורה משהו במהלך היום, ואנו מבינים שיש כאן דבור, יש כאן רמז מהמלך! עדין יש לנו בחירה. יש יהודי שמקבל מזה התעוררות לתשובה ומתקרב על ידי זה לה' יתברך.

שבת שלום ומברכה!

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ט' מחכם ותם (3)

שספּרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

בלשה"ק

תלוי ברצונם: אם הם רוצים יבואו, רק שהמלך חפץ לראותם.

ונסעו אלו השלוחים, החכם והתם, ובאו להגאבירניר ונתנו לו האגרת. ושאל הגאבירניר על אלו השני בנים, ואמרו לו, שהחכם הוא חכם מפלג ועשיר גדול. והתם הוא תם ביותר, ויש לו כל המלבושים של הפעלץ, כנ"ל. ונתיעץ הגאבירניר, שבודאי אין ראוי להביאו לפני המלך בלבוש פעלץ, ועשה לו מלבושים כראוי, והניח בתוך העגלות צב של התם, ונתן להם אגרות, כנ"ל.

ונסעו השלוחים ובאו לשם. ונתנו האגרות להם: החכם להחכם, והתם להתם. והתם, תכף שהגיע לו האגרת, אמר להתם השליח שהביאו: הלא אני יודע מה כתוב בו; קרא אותו לפני!

השיב לו: אני אספר לך בעלפיה מה שכתוב בו, שהמלך רוצה שתבוא אליו. שאל תכף: רק בלי ליצנות! השיב לו: בודאי אמת, בלי ליצנות. ונתמלא שמחה תכף ורץ ואמר לאשתו: אשתי, המלך שלח בשבילי! ושאלה אותו: על מה ולמה?

ולא היה לו פנאי להשיבה כלל, ותכף נזדרז בשמחה והלך ונסע עם השליח תכף.

ונכנס וישב בתוך העגלות צב ומצא שם הבגדים הנ"ל ושם יותר ויותר.

בתוך כך נשלחו מסירות על הגאבירניר, שהוא עושה עולות, והעבירו המלך.

ונתיעץ המלך, שטוב, שיהיה גאבירניר איש תם, שהתם ינהג המדינה באמת וישר מחמת שאינו יודע חכמות והמצאות.

ואלו השני בנים היו נקראים בפיה העולם, זה בכנוי חכם, וזה בכנוי תם. אף-על-פי שיש כמה חכמים ותמים בעולם, אף-על-פי-כן כאן היה נפר הדבר ביותר, כי שניהם ממקום אחד ולמדו ביחד, וזה נעשה חכם מפלג מאד, וזה היה תם גדול מאד.

ובהסקאסקי, ששם כותבין כל אחד עם כנוי פאמעליא שלו, היו כותבין על זה כנוי חכם ועל זה כנוי תם.

פעם אחד בא המלך על הסקאסקי, ומצא, שהיו כותבין שם אלו השני בנים, זה בשם חכם, וזה בשם תם, והיה בעיניו לפלא, שאלו השנים מכנים בשם חכם ותם, ונתאנה המלך לראותם.

וחשב המלך: אם אשלח אחריהם פתאם, שיבואו לפני יתפחדו מאד, והחכם, יסתתמו טענותיו לגמרי, והתם גם-כן אפשר ישתגע מחמת פחד.

ונתישב המלך לשלח חכם אחד אל החכם, ותם אל התם; רק איך מוצאין בעיר מלוכה תם, כי בעיר מלוכה על-פירב הם חכמים, רק שהממנה על האוצרות הוא תם דוקא, כי החכם אינם רוצים לעשות ממנה על האוצרות פן על ידי חכמתו ושכלו יוכל לבזבז האוצרות, על פן עושין ממנה על האוצרות תם דוקא.

וקרא המלך לחכם אחד ולאותו התם הנ"ל ושלחם להשני בנים הנ"ל, ונתן בידם אגרות לכל אחד ואחד. גם נתן בידם אגרת להגאבירניר של הגאבירניר, שאלו השתי בנים הם תחת ממשלתו,

וצוה בהאגרת, שהגאבירניר ישלח להם אגרות משמו להחכם והתם כדי שלא יתפחדו, ויכתב להם, שאין הדבר נחוץ, ואין המלך גוזר דוקא שיבואו רק הדבר

וּנְמַלְךָ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת אֶת הַתָּם הַנִּלְגָבִירְנִיר, וְשִׁלַּח
הַמֶּלֶךְ פְּקֻדָּתוֹ שֶׁהַתָּם הַנִּלְגָבִיר, שֶׁשִׁלַּח אַחֲרָיו, הוּא יִהְיֶה
גַּאבִירְנִיר.

וְהוּא צָרִיף לְנִסְעֵ דְרָף הָעִיר שֶׁל הַגַּאבִירְנִיר, וְיַעֲמְדוּ
עַל הַשְּׁעָרִים שֶׁל הָעִיר, וְתִכְּף בְּבוֹאוֹ, יַעֲכְבוּ אוֹתוֹ וְיִכְתְּרוּ
אוֹתוֹ בַּהֲתַמְנֹת הַזֹּאת, שֶׁיִּהְיֶה גַּאבִירְנִיר, וְכֵן עָשׂוּ.

וְעָמְדוּ עַל הַשְּׁעָרִים, וְתִכְּף בְּעִבְרוֹ שָׁם, עֲכָבוּ אוֹתוֹ
וְאָמְרוּ לוֹ, שֶׁהוּא נֶעֱשֶׂה גַּאבִירְנִיר. וְשָׁאֵל וְאָמַר: רַק בְּלִי
לִיצְנוּת! הַשִּׁיבוּ לוֹ: בְּוֹדָי בְּלִי שׁוּם לִיצְנוּת. וְנֶעֱשֶׂה הַתָּם
תִּכְּף גַּאבִירְנִיר בְּתִקְף וְעַז.

וְעַתָּה, שְׁנַתְרוּמִם מְזֹלוֹ, וּמְזֹל מַחֲפִים, וּבָא לוֹ קֶצֶת
הַבְּנָה, אַף־עַל־פִּי־כֵן לֹא הִשְׁתַּמֵּשׂ כָּלֵל בְּחֻמְתּוֹ, רַק נִהַג
בְּתַמִּימוּתוֹ כְּבָרָאשׁוּנָה וְהִנְהִיג אֶת הַמְּדִינָה בְּתַמִּימוּת,
בְּאַמְתּוֹ וּבִישָׁר, וְעוֹלָה לֹא נִמְצָא בּוֹ, וְעַל הַנְּהַגַת הַמְּדִינָה
אֵין צָרִיכִין שֶׁכָּל גְּדוֹל וְחֻמְתּוֹ, רַק עַל פִּי הַיִּשָּׁר
בְּתַמִּימוּת.

כְּשָׁבָאוּ לְפָנָיו שְׁנַיִם לְדִין, הָיָה אוֹמֵר: אֵתָה זְכָאִי וְאֵתָה
חֲבִיב, כְּפִי תַמִּימוּתוֹ בְּאַמְתּוֹ, בְּלִי שׁוּם עֲרָמָה וּמְרָמָה, וְכֵן
נִהַג הַכָּל בְּאַמְתּוֹ.

וְהָיוּ אוֹהֲבִים אוֹתוֹ הַמְּדִינָה מְאֹד. וְהָיָה לוֹ יוֹעֲצִים
אוֹהֲבִים בְּאַמְתּוֹ, וּמַחֲמַת הָאֵהָבָה יַעֲץ לוֹ אֶחָד: בְּאִשָּׁר
שֶׁבּוֹדָי בְּהַכְרַח תִּהְיֶה קְרוּא אֶל הַמֶּלֶךְ שֶׁתְּבוֹא לְפָנָיו, כִּי
הֲלֹא כָּבֵר שִׁלַּח אַחֲרָיו וְגַם הַדְּרָף, שֶׁהַגַּאבִירְנִיר מְכַרַח
לְבוֹא לְפָנָיו הַמֶּלֶךְ,

וְעַל כֵּן אַף־עַל־פִּי שֶׁאֵתָה כָּשֵׁר מְאֹד, וְלֹא יִמְצָא בָּךְ שׁוּם
עוֹלָה בְּהַנְּהַגְתָּ הַמְּדִינָה, אַף־עַל־פִּי־כֵן דְרָף הַמֶּלֶךְ
בְּדַבְּרָיו לְנִטּוֹת בְּדַבְּרָיו לְצַד אַחֵר, לְדַבֵּר חֻמְתּוֹ וּלְשׁוֹנוֹת
אַחֲרִים, עַל כֵּן נָאָה וְדַרְף־אַרְץ, שֶׁתּוֹכֵל לְהַשִּׁיבוֹ;

עַל כֵּן טוֹב, שֶׁאֲלַמְּדֶךָ חֻמְתּוֹ וּלְשׁוֹנוֹת. וְנִתְקַבַּל הַדְּבָר
בְּעֵינֵי הַתָּם וְאָמַר: מָה אֲכַפֵּת לִי אִם אֲלַמֵּד חֻמְתּוֹ
וּלְשׁוֹנוֹת!?

וְתִכְּף עוֹלָה עַל דַּעְתּוֹ, שֶׁחֲבָרוּ הַחֻכְּם אָמַר לוֹ, שֶׁאֵי אֶפְשָׁר
בְּשׁוּם אֶפְן שֶׁהוּא יָבוֹא עַל שְׁלוֹ, וְהִנֵּה עָתָה כְּבֵר בָּא עַל
חֻכְמָתוֹ.

אַחֲרֵי־כֵן שִׁלַּח הַמֶּלֶךְ, שֶׁיָּבוֹא זֶה הַתָּם הַגַּאבִירְנִיר אֵלָיו,
וְנִסְעֵ אֵלָיו. וְדַבֵּר הַמֶּלֶךְ עִם הַתָּם בְּתַחֲלָה מִהַנְּהַגַת
הַמְּדִינָה, וְהוֹטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ מְאֹד מְאֹד, כִּי רָאָה, שֶׁהוּא
מִתְנַהֵג בִּישָׁר וְאַמְתּוֹ גְּדוֹל, בְּלִי שׁוּם עוֹלָה וּמְרָמָה.

אַחֲרֵי־כֵן הִתְחִיל הַמֶּלֶךְ לְדַבֵּר חֻמְתּוֹ וּלְשׁוֹנוֹת, וְהַשִּׁיבוֹ
הַתָּם כְּרָאוּי, וְהוֹטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ זֹאת בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְאָמַר:
אֲנִי רוֹאָה, שֶׁהוּא חֻכְּם כְּזֶה, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן הוּא מִתְנַהֵג
בְּתַמִּימוּת כְּזֶה!

וַיִּטֵּב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ מְאֹד מְאֹד. וּמָנָה הַמֶּלֶךְ אוֹתוֹ, שֶׁיִּהְיֶה
מִינִיסְטָר עַל כָּל הַמִּינִיסְטָרִישׁ.

וְצוּהָ לוֹ מְקוֹם מִיחָד, שֶׁשָּׁם יִהְיֶה יְשִׁיבָתוֹ, וְצוּהָ, שֶׁיִּבְנֶה
לוֹ חוֹמוֹת נָאוֹת וּמִפְאָרוֹת כְּרָאוּי, וְנָתַן לוֹ כֶּתֶב עַל
הַתְּמַנּוֹת הַזֹּאת, שֶׁיִּהְיֶה מִינִיסְטָר, כַּנִּלְגָבִיר וְכֵן הָיָה, שֶׁבָּנּוּ לוֹ
בְּנִינִים, כַּנִּלְגָבִיר, בְּאוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁצִּוּהָ הַמֶּלֶךְ, וְהִלְךְ וְקִבַּל
הַגְּדָלָה בְּתִקְף.

וְהַחֻכְּם הַנִּלְגָבִיר, כְּשָׁבָא אֵלָיו הָאֲגָרָת מִהַמֶּלֶךְ, כַּנִּלְגָבִיר הַשִּׁיב
לְהַחֻכְּם שֶׁהִבִּיאָה: הַמְּתֵן וְלִין פֹּה, וְנִדְבַר וְנִתְיָשֵׁב. לְעֵרֵב
עָשָׂה עֲבוּרוֹ סְעֵדָה גְּדוֹלָה.

בְּתוֹף סְעֵדָתוֹ נִתְחַכֵּם הַחֻכְּם בְּחֻכְמָתוֹ וּפִילוֹסוֹפִיָה שְׁלוֹ,
וְעָנָה וְאָמַר: מָה זֹאת, שֶׁהַמֶּלֶךְ כְּזֶה יִשְׁלַח אַחֲרָיו, עֲבוּר
שֶׁפֶל בְּרָף כְּמוֹנִי, וּמָה אֲנִי, שֶׁהַמֶּלֶךְ יִשְׁלַח אַחֲרָיו! הֲלֹא
מֶלֶךְ כְּזֶה שֵׁישׁ לוֹ מִמְּשָׁלָה וְגְדָלָה כְּזוֹ, וְאֲנִי שֶׁפֶל וְנִבְזָה
כְּנֶגֶד מֶלֶךְ גְּדוֹל וְנוֹרָא כְּזֶה, וְאֵיךְ יִתְיָשֵׁב זֹאת בְּדַעַת,
שֶׁמֶלֶךְ כְּזֶה יִשְׁלַח עֲבוּר שֶׁפֶל כְּמוֹנִי?

אִם אָמַר בְּשִׁבִיל חֻכְמָתִי, מָה אֲנִי כְּנֶגֶד הַמֶּלֶךְ? וְכִי אֵין
לְהַמֶּלֶךְ חֻכְמִים? וְגַם הַמֶּלֶךְ בְּעֲצָמוֹ בּוֹדָאִי חֻכְּם גְּדוֹל,
וּמָה הַדְּבָר הַזֶּה, שֶׁהַמֶּלֶךְ יִשְׁלַח עֲבוּרִי? וַיִּשְׁתּוּמֵם עַל זֶה
מְאֹד מְאֹד.

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ט' פונעם חכם מיטן תם (3)

וואס האט דער ציילט רבנו נתמן מברסלב זיע"א

אידיש

ממונה איבער די אוצרות. ווארין טאמער דורך זיין חכמה מיט זיין שכל. וועט ער אויס ברענגען די אוצרות. איבער דעם מאכט מען א ממונה איבער די אוצרות א תם דווקא.

האט דער מלך גירופין א חכם און דעם תם (וואס ער איז א ממונה איבער די אוצרות) און ער האט זיי גישיקט צו די צוויי (דהיינו צום חכם און צום תם) און ער האט זיי גיגעבן בריו צו איטליכן באזונדער. און ער האט זיי נאך בריוו גיגעבן צום גאברניר פון דער גאבערניא וואס די צוויי דהיינו דער חכם מיט דעם תם זענען אונטער אים.

און דער מלך האט גיהייסן אין דעם בריוו אז דער גאברניר זאל זיי שיקן בריוו פון זיינעט וועגן צום חכם און צום תם פדי אז זיי זאלין זיך ניט שרעקן. און ער זאל זיי שרייבן. אז די זאך איז ניט נייטיק. און דער מלך איז ניט גוזר דווקא אז זיי זאלין קומען. נאר סע איז ביי זיי די בריה. אז זיי ווילן זאלין זיי קומען. נאר דער מלך וויל זיי זעהן.

זענען גיפארין די שלוחים דער חכם מיט דעם תם. און זענען גיקומען צום גאברניר. און האבן אים אפ גיגעבן די בריוו.

האט דער גאברניר נאך גיפרעגט אויף די צוויי קינדער האט מען אים גיזאגט. אז דער חכם איז א ווילדער חכם און א גרויסער עושר. און דער תם איז זייער א גרויסער תם. און ער האט אלייליי מלבושים פון דעם פעלץ פנ"ל.

האט זיך דער גאברניר מיישב גיווען. סע איז בנודאי נט שייך אז מען זאל אים ברענגען פאר דעם מלך אין א פעלץ. האט ער אים גימאכט קליידער אזוי ווי סע קער צו זיין. און האט אריין גילייגט אין דער קארטע פון דער תם. און ער האט זיי גיגעבן בריוו פנ"ל.

און די צוויי קינדער. פלעגט די וועלט רופין חכם און תם. דעם האבין זיי גירופן חכם, און דעם האבין זיי גירופן תם. כאטשע סע איז פאר האנדן אסאך חכמים און תמים אויף דער וועלט. דא האט זיך עס אבער זייער אן גיזעהן, ווארין זיי זענען ביידע גיווען פון איין שטאט. און האבין אין איין חדר גילערינט און דער איז גיווען זייער א ווילדער חכם. און דער איז גיווען זייער א גרויסער תם (איבער דעם האט מען זיי די צו נעמען גיגיבן דעם חכם און דעם תם)

און אין דער סקאסקע פאר שרייבט מען זיך איטליכן מיט אלע נעמען פון זיין פאמעליא. האט מען אנגישריבן אויף דעם. דעם צו נאמען. חכם. און אויף דעם. תם.

אמאל איז דער מלך גיקומען איבער דער סקאסקע. האט ער גיפונען די צוויי. ווי זיי זענען פארשריבן דער מיט דעם צו נעמען חכם. און דער מיט דעם צו נאמען תם. איז דאס באם מלך גיווען א וואונדער. וואס די צוויי האבין אזוינע צו נעמען חכם און תם. האט דער מלך זייער גיוואלט זיי זעהן.

האט זיך דער מלך מיישב גיווען. אז איך וועל פלוצים שיקן נאך זיי. אז זיי זאלן קומען פאר מיר. וועלין זיי זיך זייער איבער שרעקן. און דער חכם וועט גאר ניט וויסן. וואס צו ענפערין. און דער תם וועט אפשר משוגע ווערין מחמת פחד.

האט זיך מיישב גיווען דער מלך אז ער זאל שיקן א חכם צום חכם. און א תם צום תם. נאר ווי קריגט מען אין איין עיר מלוכה א תם. ווארין אין איין עיר מלוכה (דהיינו די שטאט וואס דער מלך זיצט) זענען דאס רוב חכמים.

נאר דער וואס ער איז א ממונה אבער די אוצרות ער איז דווקא א תם. ווארין א חכם וויל מען ניט מאכין פאר קיין

זענען די שלוחים גיפארין. און זיי זענען צו זיי גיקומען.
און האבן זיי אפ גיגעבן די בריוו. דער חכם האט אפ גיגעבן
צום חכם. און דער תם צום תם.

און דער תם. תיכף ווי מען האט אים אפ גיגעבן דעם
בריוו. האט ער זיך אנגיוופן צו דעם שליח (וואס ער איז אויך
גיווען א תם. פנ"ל) וואס ער האט אים גיבראכט דעם בריוו.
איך ווייס זיך ניט וואס אין דעם בריוו שטייט. לייך אים
פאר מיר. האט ער אים גיענפערט. איך וועל דיר זאגן
אויסין ווייניק וואס אין אים שטייט. דער מלך וויל אז דו
זאלסט צו אים קומען

האט ער תיכף גיפרעגט. נאר אן ליצנות. האט ער אים
גיענפערט. סע איז א וודאי אמת אן ליצנות איז ער תיכף
מלא שמחה גיווארין און איז גילאפין און האט גיזאגט צום
ווייב. מיין ווייב דער מלך האט נאך מיר גישיקט.

האט זי אים גיפרעגט. וואס איז דאס. נאך וואס האט ער
נאך דיר גישיקט. האט ער גאר קיין צייט ניט גיהאט ער
זאל איר עפעס ענפערין. און האט זיך תיכף מזרז גיווען
מיט שמחה און איז גיגאנגען און האט זיך אריין גיזעצט אין
דער קאריטע ער זאל פארין מיט דעם שליח.

דערווייל האט ער דארט דערזעהן די קליידער (וואס דער
גבירנר האט גימאכט פון זייעט וועגן און האט אריין גילייגט אין זיין
קאריטע פנ"ל) האט ער זיך נאך מער גיפרייט. ער האט שוין
קליידער אויף. און איז זייער פרייליך גיווען.

דער ווייל האט מען דערלאנגט צום מלך מסירות אויף
דעם גבירנר. באַשער ער טוט פאלטשקייט. האט דער
מלך אים מעביר גיווען (פלומר אפ גיזעצט) האט זיך דער מלך
מיישב גיווען. סע איז גוט אז סע זאל זיין א גבירנר א
פראסטי מענטש דהיינו א תם. ווארין א תם וועט פירן די
מדינה מיט אמת און מיט יושר. מחמת ער ווייסט ניט קיין
חכמות און קיין המצאות.

איז דעם מלך גיפעלין אז ער זאל מאכין דעם תם (דהיינו
דער תם וואס ער איז דער חבר פון דעם חכם וואס דער מלך האט נאך אים

גישיקט) פאר א גבירנר. האט דער מלך גישיקט איין
אוקאז. אז דער תם וואס ער האט נאך אים גישיקט. זאל
ער ווערין גבירנר.

און דער תם מוז פארין דורך דער שטאט פון דער
גבירנר. בכך זאל מען זיך שטעלין אויף די טויערין פון
דער שטאט. אז תיכף ווי דער תם וועט אן קומען. זאל מען
אים פארהאלטן. און מען זאל אים אפגעבין די טשין אז
ער זאל זיין גבירנר.

האט מען אזוי גיטאן. און מען איז גישטאנען אויף די
טויערין און תיכף ווי ער איז דורך גיפארין. האט מען אים
פארהאלטן.

און מען האט אים גיזאגט אז ער איז גיווארין גבירנר.
האט ער גיפרעגט. נאר אן ליצנות. האט מען אים
גיענפערט. אודאי אן שום ליצנות. איז דער תם גיווארין
תיכף גבירנר בתוקף ועוז.

און היינט אז דאס מזל האט זיך אים שוין אויף גיהויבן.
און מזל מחכים (דהיינו דאס מזל מאכט קלוג) האט ער שוין
גיקריגן אביסל הבנה (דהיינו פארשטאנד) פון דעסט וועגן
פארט האט ער גאר ניט גינוצט מיט זיין חכמה.

נאר ער האט זיך גיפירט מיט זיין תמימות אזוי ווי פריער.
און ער האט גיפירט די מדינה מיט תמימות מיט אמת. און
מיט יושר. און ער האט קיין שום פאלטשקייט און קיין
עולה ניט גיטאן קיינעם.

און אויף פיריכץ פון א מדינה. באדארף מען קיין גרויסן
שכל און קיין חכמות ניט. נאר יושר און תמימות. אז סע
זענען גיקומען צוויי מענטשן זיך לאדין פאר אים. האט
ער גיזאגט דו ביסט זכאי און דו ביסט חייב.

אזוי ווי זיין תמימות און זיין אמת איז גיווען. אן א שום
רמאות און אן פאלטשקייט. און אזוי האט ער אלץ גיפירט
מיט אמת. האט אים די מדינה זייער ליב גיהאט. און ער
האט גיהאט גיטרייע יועצים וואס זיי האבן אים ליב גיהאט

בְּאֵמֶת. און מַחְמַת לִיבְשֵׁאפֶט. הָאֵט אים אַיִנער אַיִן עֲצָה גִיגֶעבן. בַּאָשֶׁר דו וועסט זיך בּוֹדֵאִי מוּזן קוּמֶען פֿאַר דער מְלָךְ. וואַרין ער הָאט זיך שוין נאָך דיר גִישִׁיקט. און ווידער. דער סֶדֶר אִיז. אַז אַ גוֹבִירְנִיר מוז קוּמֶען פֿאַר דעם מְלָךְ.

בְּכֵן. כְּאֵטשֶׁע דו בִּיסט זייער עֲרֵלִיךְ. און דער מְלָךְ וועט אין דיר נִיט גִיפִינען קיין שוים פֿאַלְטִשְׁקִיט. אין דיין פִּירִיכְץ די מְדִינָה. פֿון דעס־טוועגִין פֿאַרט סֶע אַז אַבֶּער דער סֶדֶר פֿון דעם מְלָךְ. אַז ער שמוסט. אַז אין די רייד גייט ער אַרײַן אין דער זייט. און הייבט אָן שמוסין חֲכָמוֹת און לְשׁוֹנוֹת.

בְּכֵן. אַיִז שׁיין. און סֶע אַז דער דֶרְךְ אַרְץ אַז דו זאַלסט אים קענען עֲנַפֶּערין. אַיבֶּער דעם אַז רַעכֶּט אַז אַיך זאַל דיך אויס לְעֲרַנְעֵן חֲכָמוֹת און לְשׁוֹנוֹת. אַז דאַס גִיפֶעלִין דעם תּם. הָאֵט ער זיך מײַשֶׁב גִיווען. וואס אַיִרט עס מײַך אַז אַיך וועל מײַך לְעֲרַנְעֵן חֲכָמוֹת און לְשׁוֹנוֹת. הָאֵט ער זיך גילערינט און הָאט מִקְבֵּל גִיווען חֲכָמוֹת און לְשׁוֹנוֹת.

אַיִז אים תִּיכְף גִיקוּמֶען אויף דעם זין דער חֲכָם זיין חֶבֶר הָאט אים גִיזאַגט. אַז סֶע אַז נִיט גִימאַלט בְּשׁוּם אופֿן. אַז ער זאַל קוּמֶען אויף זיין חֲכָמָה. הָאֵט בֵּין אַיך שׁוין גִיקוּמֶען אויף זיין חֲכָמָה. (און פֿון דעסט וועגִין כְּאֵטשֶׁע ער הָאט שׁוין גִיוואוסט חֲכָמוֹת. הָאט ער גאַר נט גִינוצט מיט די חֲכָמוֹת. נאַר ער הָאט זיך גִיפִירט מיט זיין תְּמִימוֹת אַזוי ווי פֿריר).

דער נאָך הָאט דער מְלָךְ גִישִׁיקט. אַז דער תּם דער גוֹבִירְנִיר זאַל צו אים קוּמֶען. אַז ער צו אים גִיפֿאַרין. הָאט דער מְלָךְ פֿריר גִישמוסט מיט דעם תּם פֿון דעם פִּירִיכְץ פֿון דער מְדִינָה. אַז ער דעם מְלָךְ זייער וואויל גִיפֶעלִין. וואַרין דער מְלָךְ הָאט גִיזעהן. אַז ער פִּירט מיט יוֹשֶׁר און מיט גְרוֹיס אֵמֶת אָן אַ שׁוּם עוֹלָה און גאַר אָן פֿאַלְטִשְׁקִיט.

נאָך דעם. הָאט דער מְלָךְ אַנגִיהוּבֵן צו שמוסין חֲכָמוֹת און לְשׁוֹנוֹת. הָאט אים דער תּם גִיעֲנַפֶּעֶרט אַזוי ווי מען באַדאַרף. אַז דאַס דעם מְלָךְ נאָך בעסער גִיפֶעלִין. דער מְלָךְ הָאט גִיזאַגט. אַיך זעה. אַז ער אַז אַזוי אַ חֲכָם און פִּירט זיך פֿאַרט מיט אַזוי אַ תְּמִימוֹת. אַז ער דעם מְלָךְ זייער וואויל גִיפֶעלִין.

הָאֵט דער מְלָךְ אים גִימאַכט פֿאַר אַ מִינִיסְטֶער אַיבֶּער אַלע מִינִיסְטֶאָרִיס. און דער מְלָךְ הָאט גִיהייסן מע זאַל אים אַפֿגֶעבֵּין אַ באַזוּנְדֶּערע שְׁטאַט וואס דאַרט זאַל ער זיַצין. און הָאט גִיהייסן אַז מען זאַל אים אויסמויערן זייער שׁינע מויערן אַזוי ווי סֶע קער צו זיין. און הָאט אים גִיגֶעבן אַכְתָּב אויף דעם אַז ער זאַל זיין מִינִיסְטֶער.

אַיִז אַזוי גִיווען מען הָאט אים אויס גִימויערט זייער וואוילע מויערן שׁינע. אין דעם אורט וואס דער מְלָךְ הָאט גִיהייסן און ער הָאט אַפֿגִינומען די גְדוּלָה בְּתוֹקָה.

דְּעַר חֲכָם,

אַז סֶע אַיִז אים אָן גִיקוּמֶען דער בְּרִיוו פֿון דעם מְלָךְ, הָאט ער גִיעֲנַפֶּעֶרט צו דעם חֲכָם וואס ער הָאט גִיבֿראכט דעם בְּרִיוו. ווארט. און נַעכְטִיג דאַ אַיבֶּער. וועלן מיר אַיבֶּער שמוסין. און מיר וועלן זיך מײַשֶׁב זיין. אויף דער נאַכט הָאט ער גִימאַכט אויף אים אַ גְרוֹיסֶע סֶעוּדָה. אין דעם עסן הָאט דער חֲכָם (דער חֶבֶר פֿון דעם תּם) אָן גִיהוּבֵן צו קלוגן און צו קלערין מיט זיין חֲכָמָה און זיין פִּילוסֶפִּיאַ.

און הָאט זיך אָן גִירופֿן און הָאט גִיזאַגט. וואס קאַן דאַס באַטִיטִין. וואס אַזוי אַ מְלָךְ זאַל שִׁיקִין נאָך אַזוי אַ קלִינֶעם מענש ווי אַיך בֵּין. וואס בֵּין אַיך עס. אַז דער מְלָךְ זאַל שִׁיקִין נאָך מיר. וואס טִיטֶש. אַזוי אַ גְרוֹיסֶער מְלָךְ וואס ער הָאט אַזוי אַ מְמֶשֶׁלָה און אַזוי אַ גְדוּלָה. און אַיך אַזוי קלִיין ווי אַיך בֵּין אַ קעגִין אַזוי אַ גְרוֹיסֶען מְלָךְ. נאַ ווי גִישִׁיקט זיך דאַס אין שֶׁכֶּל אַז אַזוי אַ מְלָךְ זאַל שִׁיקִין נאָך מיר. אַיך זאַל זאַגן מַחְמַת מִיין חֲכָמָה. הָאט ער נאָך מיר גִישִׁיקט. וואס טֶרַעף אַיך אָן אַקעגִן דעם מְלָךְ. הָאט דען דער מְלָךְ קיין חֲכָמִים נִיט. און דער מְלָךְ אַליין אַיז זיך אויף בּוֹדֵאִי אַ גְרוֹיסֶער חֲכָם. און וואס אַיז דאַס. אַז דער מְלָךְ זאַל נאָך מיר שִׁיקִין. און ער הָאט זיך דרויף זייער זייער פֿאַרוואַנדֶערט.

דעם רבינ'ס מעשיות

נאמען _____
טעלפון _____
שטאט _____

בחינה אויף ספורי מעשיות

די ניינטע מעשה (3) - פונעם חכם מיטן תם

- מיט ישוב הדעת.
- ט. האט די מדינה ליב געהאט דער תם?**
  - זיי האבן אים ליב געהאט.
  - זיי האבן אים פיינט געהאט.
  - זיי האבן אים זייער ליב געהאט.
- י. האט דער תם געלערנט צום סוף חכמות?**
  - יא.
  - ניין.
  - ער האט געלערנט נאר לשונות און חכמות.
- יא. פאר וואס איז זייער געפעלן דער תם פארן מלך?**
  - ווייל ער פירט מיט גרויס אמת און א קיין שום עוולה
  - ווייל ער איז א חכם, און פירט זיך מיט תמימות.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- יב. וואס האט דער מלך געמאכט פארן תם?**
  - פאר א שר האוצרות.
  - ער האט איבער געגעבן זיין פלאץ.
  - פאר א מיניסטער איבער אלע מיניסטעריס.
- יג. וואס האט דער מלך געהייסן מען זאל בויען פארן תם?**
  - מען זאל אים בויען א שינע פאלאץ.
  - מען זאל אים בויען א פריוואטע שטוב.
  - מען זאל אויסמויערן זייער שינע מויערן.
- יד. וואס האט דער חכם געזאגט פארן שליח פון מלך ווען ער האט אים געברענגט דאס בריוו?**
  - מיט א שמחה וועל איך שוין ארויס גיין צום מלך.
  - ווייז מיר אויף אז דער מלך האט געבעטן איך זאל קומען.
  - ווארט און נעכטיג דא איבער.
- טו. וואס האט דער חכם געזאגט פארן שליח פון מלך ביי די סעודה פאר נאכט?**
  - וואס אזוי א מלך זאל שיקן נאך אזא קליין מענטש ווי איך.
  - וואס אזוי א מלך זאל שיקן נאך אזא חכם ווי איך.
  - וואס אזוי א מלך זאל שיקן נאך אזא עושר ווי איך.
- טז. וואס לערנסטו זיך דערווייל פון די מעשה?**
  - אז ווען דער מלך רופט קומט מען גלייך.
  - ווען דער מלך רופט קומט מען נאר מיט ישוב הדעת.
  - _____

- א. וואס איז געווען א וואונדער ביים מלך?**
  - אז עס איז דא אסאך מענטשן אין זיין מדינה.
  - אז די צוויי מענטשן האבן אזעלכע נעמען "חכם און תם".
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ב. וועמען האט דער מלך געשיקט צו רופן דער תם?**
  - א תם.
  - דער ממונה איבער די אוצרות.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ג. דער מלך האט באפוילן אז דער חכם און תם זאלן קומען צו אים אדער נישט?**
  - דער מלך האט שטרענג באפוילן זיי זאלן קומען.
  - דער זאך ווענדעט זיך לויט זייער ווילן.
  - פארן חכם האט ער שטרענג באפוילן צו קומען צו אים, און פארן תם נאר אויב ער וויל.
- ד. וואס האט מען געזאגט פארן גאבירניר אויפן חכם?**
  - אז ער איז א ווילדער חכם און א גרויסער עושר.
  - אז ער איז א ווילדער חכם און א גרויסער דאקטער.
  - אז ער איז א גרויסער תלמיד חכם
- ה. וואס האט דער תם געזאגט ווען דער שליח פון קעניג איז געקומען?**
  - ער האט געזאגט צו זיין ווייב "דער מלך האט נאך מיר געשיקט".
  - געפרעגט נאר אן ליצנות.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ו. וועלכע נאך שליחות האט דער קעניג געשיקט צום תם?**
  - ער האט אים געשיקט א קאנווערט מיט געלט.
  - ער זאל ווערן א גאבירניר.
  - ער זאל שנעל קומען צום קעניג'ס פאלאץ.
- ז. ווי אזוי האט דעם תם באקומען אביסל פארשטאנד?**
  - ווייל ער האט אנגעהויבן צו לערנען חכמות.
  - וויל זיין חבר דער חכם האט עס אויס געלערנט.
  - ווייל זיין מזל האט זיך אים שוין אויף געהויבן, און מזל מאכט קלוג.
- ח. ווי אזוי האט דער תם געפירט די מדינה?**
  - מיט תמימות, מיט אמת און מיט יושר.
  - מיט חכמה און מיט גלוגשאפט.

איז ער דעם מלך זייער זייער וואויל גיפעלין - מיט אסאך הצלחה!!!

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף.

דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.

שם _____

טלפון _____

עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה ט' (3) - מחכם ותם

- ט. האם המדינה אהבו את התם (הגאבירניר) ?**
- אהבו אותו.
- שנאו אותו.
- אהבו אותו מאוד.
- י. התם למד בסוף חכמות ולשונות ?**
- כן.
- לא.
- למד רק לשונות בלי חכמות.
- יא. למה הוטב התם בעיני המלך מאוד מאוד ?**
- כי הוא מתנהג ביושר ואמת גדול.
- כי הוא מתנהג בתמימות על אף שהוא חכם.
- שתי התשובות נכונות.
- יב. למה מנה המלך את התם ?**
- לשר האוצר.
- לממלא מקומו.
- מיניסטר על כל המיניסטריש.
- יג. מה צוה המלך שיבנו לתם אחרי התמנותו ?**
- לבנות לו ארמון מפואר.
- לבנות לו בית פרטי גדול ומושקע.
- לבנות לו חומות נאות ומפארות כראוי.
- יד. מה אמר החכם לשליח מהמלך מיד כשהגיע ?**
- בשמחה אני מיד יוצא למלך.
- תוכיח לי שהמלך ביקש שאני אגיע.
- המתן ולין פה ונדבר ונתיישב.
- טו. מה אמר החכם לשליח בסעודה שעשה בערב ?**
- מה זאת שהמלך ישלח עבור שפל כמוני.
- מה זאת שהמלך ישלח עבור חכם כמוני.
- מה זאת שהמלך ישלח עבור עשיר כמוני.
- טז. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים ?**
- שכשהמלך קורא, מיד מגיעים.
- שכשהמלך קורא, מגיעים רק בישוב הדעת.
-
- א. מה היה פלא בעיני המלך ?**
- שיש כ"כ הרבה אנשים במדינות שלו.
- שאלו הבי' מכוונים בשם חכם ותם.
- שתי התשובות נכונות.
- ב. את מי שלח המלך לקרוא לתם אליו ?**
- איש תם.
- הממונה על האוצרות.
- שתי התשובות נכונות.
- ג. המלך צוה לחכם ולתם שיבואו אליו או לא ?**
- צוה אליהם בתוקף שיבואו אליו.
- הדבר תלוי ברצונם, אם הם רוצים.
- לחכם צוה בתוקף, ולתם רק אם הוא רוצה.
- ד. מה אמרו לגאבירניר (מושל) על החכם ?**
- שהוא חכם מופלג ועשיר גדול.
- שהוא חכם מופלג ורופא גדול.
- שהוא תלמיד חכם מופלג.
- ה. מה אמר התם כשהגיע השליח בשם המלך ?**
- אמר לאשתו שהמלך שלח בשבילי.
- שאל, רק בלי ליצנות.
- שתי התשובות נכונות.
- ו. איזה עוד שליחות שלח המלך לתם ?**
- שלח לו מעטפה עם ממון.
- שהוא יהיה גאבירניר.
- שיבוא מהר לארמון המלך.
- ז. איך נהיה התם קצת בר הבנה ?**
- כי הוא התחיל ללמוד חכמות.
- כי חברו החכם לימד אותו חכמות.
- כי נתרום מזלו ומזל מחכים.
- ח. איך הנהיג התם את המדינה ?**
- בתמימות, באמת וביושר.
- בחכמה ובתבונה.
- בישוב הדעת.

והוטב בעיני המלך מאד מאד - בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך